

Török Zoltánné Jakus Katalin laudációja

Török Zoltánné Jakus Katalin 1947-ben Ráckevén született Jakus Gábor református lelkész és Bórvári Katalin egyetlen gyermekeként. Édesanyja gyermekgondozóként, majd orvosi asszisztensként dolgozott nyugdíjazásáig. Már iskolás korában megmutatkozott segítőkész, önzetlen természete. Igazi közösségi ember volt.

Érettségi után több ízben jelentkezett egyetemre. Bár megfelelt a felvételin, de „hely hiányában” mindig elutasították. Végül egy jóindulatú felvételi bizottsági tag megsúgta, hogy ne próbálkozzon többet, mert édesapja foglalkozása miatt nem kerülhet egyetemre: „x-es” volt. Nem esett kétségbe. Dolgozni kezdett a szigethalmi rendelőintézetben, majd elvégezte az orvosi laborasszisztensi képzőt. A kitűnő diploma megszerzése után gyakorlatvezetőnek nevezték ki.

Balatonfüreden találkozott Török Zoltán segédlelkésszel. Megismerkedésük után hamarosan házasságot kötöttek. Szentgyörgyvölgyön kezdték közös életüket, ahol három gyermekük született. Öt év után Kálózra választották férjét, ahol az általános iskolában tanított, és munka mellett elvégezte a gyógypedagógiai tanárképző főiskolát. Kálózról Zalaegerszegre kerültek. Itt a kisegítő iskolában tanított nyugdíjazásáig. Nagyszerű munkáját „arany katedra” kitüntetéssel ismerték el. Tanító-nevelő munkájában is Isten Igéje volt a vezetője: „Neveld a gyermeket a néki megfelelő módon, s még ha megöregszik, sem tér el attól” (Péld 22,6).

Nyugdíjba vonulása nem jelentett pihenést. Unokái áldott-szép feladatot jelentettek és jelentenek. Mint lelkészfeleség is bőven talált tennivalót. A hitoktatásban aktívan részt vett. Azt tartja a mondás, hogy „minden sikeres férfi mögött ott áll egy nagyszerű asszony”. Katalin ilyen „háta mögött álló” segítőtársa a férjének. Férje Kálvin szavait idézve vallott közös szolgálatukról: „Szolgálatomat hittel segítette, életem legjobb társaságát ő alkotta. Húséges segítőtársam volt lelkészi szolgálatomban”. Katalin nagytiszteletű asszony ezt a lelkiséget hazulról, a családi otthonból hozta magával.

A templom ugyanolyan otthona volt, mint a saját lakása. Mindig fontos volt számára Isten házának és környékének a tisztasága, rendben tartása, szépítése. Ebben a szolgálatban is a zsoltáros szavai vezették: „Uram, szeretem házadat, ahol laksz, dicsőséged lakóhelyét”.

A zalaegerszegi gyülekezetben 1993-ban alakult meg a nőszövetség, amely a Borkó Julianna nevet viseli. Munkája nyomán előbb a kórház,- és beteglátogatók csoportja alakult meg, majd a kézimunka kör. A hittanos gyermekeknek és családjaiknak szervezett közösségi alkalmak, játszóházak, kézműves foglalkozások, a baba-mama kör létrejötté mind Katalin ötletei nyomán és az ő irányításával szerveződött és vált máig élő hagyománnyá. Minden ősszel savanyúság eltevést szervezett, amivel egyházkerületi, illetve országos intézményeket támogattak: Pápai Kollégium, Nágocsi anyaotthon, Kehida-kustányi idősek otthona, Dunaalmási szeretetotthon, Schweitzer otthon, valamint a Ráckereszúri és a Dömösi intézmények.

2000-ben kapcsolódott be a dunántúli Nőszövetség munkájába mint alelnök. Ezt is a tőle megszokott hittel és hűséggel, Isten ügyéhez méltóan végezte. A Nőszövetség tagjait arra tanította, hogy hogyan lehetnek ők is Isten országának építői. Ahogyan saját maga is mindig mindenkiben meglátta a szeretni való, segítségére szoruló embert, a gyülekezet Nőszövetségét is így irányította a rászoruló, idősek, betegek felé. Több órési gyülekezeti Nőszövetség alakulását segítette, és folyamatos kapcsolatot tartott velük. A szomszéd egyházmegyék Nőszövetségeivel is kapcsolatban álltak a zalaegerszegiek. Többször látogatták egymást, közös programokat

szerveztek. Az országos Nőszövetség munkájában az Intéző Bizottság tagjaként vett részt. Ha egyéb szolgálatai mellett tehetné, szívesen látogatott el a határon túli Nőszövetségek konferenciáira is. A Kárpát-medencei imanapi előkészítő munkában a dunántúli bizottság tagjaként vett részt.

Férje nyugdíjba vonulását követően elköltöztek az egyházkerületből, így már nem tud olyan aktívan részt venni az egyházkerületi nőszövetségi munkában.

Túrmezei Erzsébet „Igen, Atyám” c. verse jól érzékelteti hitét, emberségét, alázatát:

Olyan jó gyenge, erőtlennek lenni,
Olyan jó magam egészen letenni.
- Kegyelem minden! Hogyne mondanám
Hittel az ámen-t: Igen, Atyám!

Egész eddigi szolgáló, szerény, alázatos, istenben bízó élete példa lehet mindnyájunknak, és méltóvá teszi őt arra, hogy a Dunántúli Nőszövetség javasoltjaként a Zsindelyné Tüdős Klára díjat 2017-ben átvehesse.

* * * * *